

Kỷ Niệm Với Mái Trường

Đoàn Phượng

Mỗi lần Tết đến, nhìn các em học Việt ngữ và các thầy cô giáo của Cộng Đoàn đóng góp các tiết mục văn nghệ, tôi lại nhớ đến những kỷ niệm xa xưa thuở còn là cô giáo.

Thời ấy thật là vui. Khi cần trình diễn văn nghệ, Cô giáo và học trò chuẩn bị và tập dợt trong nhiều tháng trời.

Được cái các em học trò của tôi cũng giống cô giáo, nên cô và trò tập hăng say không biết mệt. Tôi còn nhớ lần đầu tiên khi được lên sân khấu lúc tôi đang học lớp tư (tức lớp 2 bây giờ). Cô giáo của tôi chọn 10 em trong đó có tôi để múa một bài dân quê: "Dân làng đi cấy". Hôm nào được cô gọi đến nhà cô tập là tôi sung sướng lắm. Nhưng có những hôm trời mưa, ba tôi không cho tôi đi vì sợ ra mưa bị ốm. Tôi phải ở nhà, lòng âm ức, rồi nước mắt ngấn nước mắt dài nên cuối cùng ba phải sai anh tôi lái xe đạp chở tôi đi.

Cô giáo lớp 2 của tôi tên là cô Thới. Cô rất giỏi về âm nhạc: cô hát hay, biết đệm đàn khi hát, biết dạy múa và biết soạn kịch cho chúng tôi đóng. Chồng chết lúc cô còn trẻ nhưng cô đã ở vậy nuôi con cho đến cuối cuộc đời. Cô có một người con trai chỉ lớn hơn tôi vài tuổi. Cô là cô giáo mà tôi nhớ nhất và yêu thương nhất.

Theo dòng thời gian, tôi đã chọn nghề dạy học. Tôi rất yêu nghề dạy học và yêu các em học sinh. Cô giáo đi dạy mặc áo dài, đi đến đâu học trò lễ phép cúi đầu chào; cô đi trước học trò theo sau. Học trò thương cô cho nên trong lớp khi được cô nhờ một công việc gì là sung sướng lắm, và các em còn hãnh diện khi được cô nhờ tới. Thật là một nghề đáng yêu và dễ thương vô cùng.

Tôi đã bắt chước cô Thới của tôi, dạy học trò múa, hát và đóng kịch. Bài múa đầu tiên tôi dạy cho học trò là bài "Dân làng đi cấy" để đóng góp với liên trường. Tôi mời cô Thới đến dự. Sau khi xem các em trình diễn, cô đến ôm lấy tôi làm tôi cảm động lắm. Cô và tôi cùng chảy nước mắt vì nhớ lại những kỷ niệm một thời cô và trò còn chung một mái trường.

Thời gian trôi qua thật mau. Tôi xa mái trường và rời bỏ thuở học trò. Quê hương nay ngàn trùng xa cách. Nhưng may mắn thay, tại nơi đây trên xứ sở người, chúng ta vẫn có trường lớp Việt ngữ, vẫn có cô giáo và thầy giáo dạy tiếng Việt. Mỗi Chủ Nhật, đa số các nhà thờ và các chùa đều có các lớp Việt ngữ để

"Tiếng Việt còn, người Việt còn". Các con cháu được học tiếng Việt và hiểu thêm phong tục Việt Nam. Các em còn học lịch sử Việt Nam để biết về nguồn gốc tổ tiên và hy vọng sẽ truyền đạt cho các thế hệ mai sau. Công ơn ấy là do những thầy cô giáo đã tận tụy hy sinh giảng dạy và truyền đạt kiến thức cho các em bằng tiếng Việt.

Mong rằng sẽ có một ngày không xa khi nước Việt không còn chế độ Cộng sản và người Việt Quốc Gia chúng ta sẽ trở về xây dựng lại quê hương.